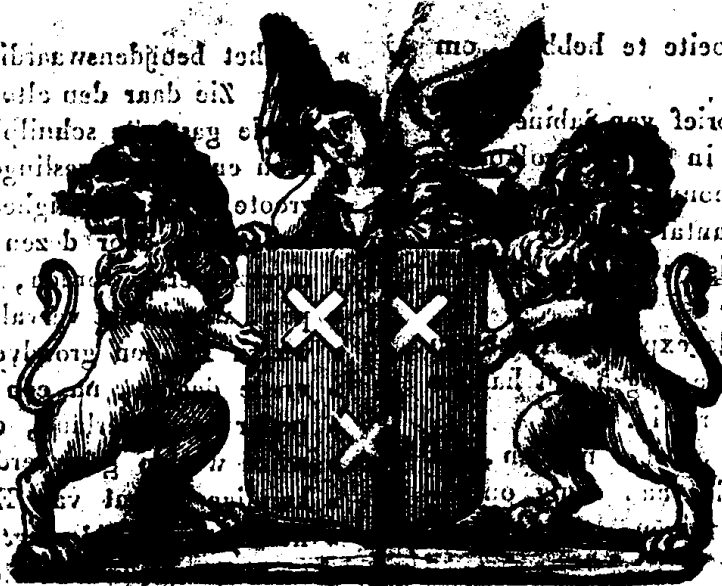

1829.

BREDASCHIE

Zaterdag

COURANT.

den 14 November.

PRO JUSTITIA.

B E K E N D M A K I N G.

De **PROKURATOR GENERAAL** bij het Hoog Gerechtshof te **Gron-
hage**, als daartoe van hooger hand gemagtigd, looft bij deze
uit eene premie van **VIJF EN TWINTIG DUI-
ZEND NEDERLANDSCHE GULDEN** aan den
genen, die de **Juwelen, Paarden en andere Kostbaarheden**,
welke in den nacht tusschen den 25. en 26. September 1829. in
het Paleis van **koninklijke** **HOOGHEID** den Heere **PRINSE VAN ORANJE**
binnen de stad **Brussel** zijn gestolen, zoodanig als dezelve in de
daarvan vervaardigde en alomme verspreide lijsten en teekeningen
zijn beschreven en aangeduid, zal te regt brengen, of wel zoo-
danige aanwijzingen doen, dan die schat in zijn geheel ont-
dekt worde; welke premie zal verdubbeld en dus tot **VIJF-
TIG DUIZEND NEDERLANDSCHE GULDEN**
gebragt worden, wanneer tevens de vader of daders aan den
Regter met genoegzame zekerheid zullen worden bekend gemaakt
of aangewezen.

Zullende voorts aanzienlijke belooningen worden geschonken aan
den genen, die slechts een gedeelte of wel enkele der gestolene
kostbaarheden zal te regt brengen, of wel deswege zoodanige aan-
wijzingen of opgaven doen, dat eene of meer van die kostbaar-
heden ten gevolge daarvan in handen geraken en aan zijnz konin-
gelijk zullen zijn aan de waarde der te rug bezorgde kostbaarheden.
Gravenhage den 5 November 1829.

A. W. PHILIPSE.

NEDERLANDEN.

BRADA. — 12 November.

Wij zijn, door eenige laat bij ons ingekomen advertentien, ver-
plicht geweest, alle onze nieuwstijdingen uit ons vorig nummer
achterwege te laten. Wij laten de voornaamste van dezelve al-
hier volgen:

Op den 7 dezer, des namiddags ten half twee ure, heeft de
plechtige verloving, door het wisselen der ringen, tusschen **Z. K. H.**
prins Albert van Pruissen, en **H. K. H. prinses Marianne der Ne-
derlanden**, in **Gravenhage** plaats gehad. Daarna was er, volgens
het programma, groote tafel, groot-cercle ten hove en eene gala-
vertooning in den schouwburg, alwaar de koninklijke familie met
eene geestdrift, gelijk aan die in 1814, door het talrijke publiek
ontvangen werd. Des avonds waren zeer vele huizen, door de be-
woners, volkomen uit eigen beweging, fraai verlicht.

Op den 9 dezer is er bal en souper, in gala, ten hove geweest,
waarbij er, gisteren, aan het paleis van **Z. K. H. prins Frederik der Nederlanden**, insgelijks groot bal geweest is. Het hooge
huwelijk zou nog wel een half jaar uitgesteld blijven, gedurende het-
welk prins **Albert**, naar men zegt, eene reis door Europa doen zou.

Te **Gravenhage** waren aangekomen de **marquis de la Mous-
saye**, minister van Frankrijk, de **graaf Gourieff**, russisch minis-
ter, de **graaf Rossi**, zaakgelastigde van het hof van Sardinië,
en **monsignor Cappacini**, pausselijke nuncius.

De heer **Streck van Linschoten**, secretaris van het nederlandsch
gerantschap te Madrid, is, onlangs, bij het uitgaan van den
schouwburg aldaar, door eenen gewezen kok van hem, met eenen
dolksteek gewond, zoo dat hij geenszins buiten gevaar schijnt.

Volgens den parijsschen **Constitutionnel**, zouden de vier kandi-
daten tot **groot-hertog**, tot **despoot of tiran**, of tot **groot-knecht**,
allen titels voor den aanstaanden soeverein (naar men zegt) van
Griekenland, de volgende zijn: de prins van **Lucra**, door Frank-
rijk voorgedragen; de prins van **Saksen-Coburg**, door Engeland voor-
gesteld; de prins van **Hessen-Homburg**, onder bescherming van
Oostenrijk, en de zoon van den voormaligen koning van **Zweden**,
de protégé van Rusland. Zelfs de **Constitutionnel** kan den uitslag
dier verkiezing niet voorzien!!

Sedert den 25 October liep er te **Lissabon** een gerucht, dat
de **Portugeesche** **gouverneur** van **Spitend** tegen het bestuur van den
Miguel op het eiland **Madeira** uitteekende. De **gouverneur**
van eene portugeesche pakketboot van dat eiland te **Lissabon**, die
een groot aantal staatsgevangenen aan boord had, had niet we-
nig getrekt, om dit gerucht te versterken.

Van den 13 November.

De discussien over de toelating van den heer **P. A. Brugmans**
tot lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, hebben, in de zit-
ting dier Kamer van gisteren plaats gehad. De heeren **van Roo-
nen**, **de Jonge**, **Lusac**, **van Toulon**, **Dijkmeester**, **Sytkens**,
Donker Curtius en **Bijleveld** hebben voor en de **Hr. van Dam van Is-
selt**, **Luijben**, **Weerts**, **Fabry Longrès**, **de Stassart**, **Angillis**,
Trentesaux, **Barthélémy**, **van Liedel de Well** en **Fallon** tegen de
toelating gesproken, met dat gevolg, dat er, met eene meerder-
heid van 45 tegen 41 stemmen, besloten is, dat de heer **Brugmans** niet
kon worden toegelaten als lid der Tweede Kamer. Wij hebben
nog geene bijzonderheden wegens de discussien zelve ontvangen.

In de zitting van dinsdag, heeft de heer **M. P. D. Baron van
Syltama**, na den bij de grondwet voorgeschreven eed in handen
van den president te hebben afgelegd, als lid der Kamer, zitting
genomen.

Een brief, geteekend **L. F. de Robiano de Borsbeek**, en in
den **Courant** van **12 November** afgedrukt, onder het op-
schrift: **Van de Gasette, voor de Brusselsche pers**, zegt, dat
in dergelijke petitiën voortaan niet meer gebezigd zal worden het
werkwoord **verzoeken**, maar, het werkwoord **willen**. **Wij willen**,
zegt de schrijver, is de juiste en gepaste uitdrukking. Wij hebben
geregd **wij willen**, en de ministeriële hebben zich dodelijk ge-
kwetst gevoeld. — Wat valt er op zulke verregaande buitenspori-
gheden al anders te antwoorden dan het in Noord-Nederland
zoo bekende bakers- en minne-moers spreekwoord: **Kindert
die willen, krijgen**, enz. Wij zullen overigens dergelijke reken-
ten, in onze taal, in het vervolg niet meer **verzoek-schrijven**,
maar **wil-schrijven** noemen.

De **Neurenberger Correspondent** bevat het volgende, onder
dagteekening van Orsova, den 25sten October:

Volgens de jongste tijdingen, is een russisch korps van 200
man, hetwelk, vol vertrouwen op den gesloten vrede, gerustelijk
te Varna gekantonneerd lag, door een korps Turken, dat waar-
schijnlijk tot de troepen van den pacha van Scutari behoorde
en zeer veel talrijker was, eensklaps omsingeld geworden. De
Russen, te zwak, om tegenstand te kunnen bieden, verhoorden
te kapituleren, waarin de Turken scheenen toe te stemmen. Maar
naauwlijks hadden zij hunne wapenen afgegeven, de Turken
vielen hen op het lijf en maakten hen alles, tot den laatsten
man toe, af.

De **Constitutionnel** deelt het volgende artikel mede:

Onze correspondenten te Pera en te Konstantinopel, melden
dat alles aldaar rustig is. Men zegt, dat, alhoewel de Grootste Heer,
met voorkennis der leden van den Divan, vele der kelders zijner
voorgangers heeft doen openen en de schatten heeft gebruikt tot
de organisatie zijner geregelde troepen, echter de kelder van **Ba-
jazet**, zoon van **Soliman I**, van **Mustapha III** en van **Selim
III** nog had ontzien; thans, daar de nood dringende is, had de
Sultan zijne toevlugt tot die lang bewaarde schatten genomen,
en de kelders doen openen. De vorst had alle verwachting over-
troffen: de gevondene sommen waren aanmerkelijk geweest. Zulks
had vooral de Engelschen zeer verheugd.

GROOT-BRITANNIE.

Londen. 10 November.

Door middel der pakketboten **Georges Lanning** en **Caledonian**,
zijn de Amerikaanse dagbladen, tot den 17 oct. loopende, al-
hier aangekomen. Dezelve kondigen, op eene officiële wijze de
erkenning van dom **Miguel** door de Vereenigde Staten aan. Het

dagblad the Sun zegt, desniettegenstaande moeite te hebben om de zaak te gelooven.

Hetzelfde dagblad kondigt volgens eenen brief van Sabine van den 7 sept., aan, dat de spaansche troepen in Mexico volkomen gealagen zijn en hunne bagage, hunne kanonnen, en hunne krijgskas verloren hebben. Aan een klein aantal van het spijtig gelukt, om over zee te ontkomen; de overige waren in stukken gebouwd.

Eenige ouden-Spanjaarden, welke zich bij de expeditie trachten te voegen, zijn insgelijks, met hun geheel verhoogen, in handen der Mexicanen gevallen. In Texas was alles rustig.

— Brieven van Konstantinopel van half oktober melden, dat de schepen van alle volken, vrijelijk en zonder enig onderzoek onderworpen te zijn, de Dardanellen bevoeren.

Mengelingen.

NEDERLAND IN EENEN DROOM.

Tot laat in den nacht had ik mij bezig gehouden met het lezen van uittreksels uit de voornaamste oppositie-bladen van ons koninkrijk. Kortelijk had ik nog eenmaal de staats-gebeurtenissen in ons vaderland van het afgelopen en het reeds ten einde spoedende jaar mij voor den geest gebragt. Een bang voor gevoel vervulde mijne ziel, toen de slaap mijne oogleden bezwaarde, en ik, door de afgetrokkenste denkbeelden vermoeid, mij in de armen van Morpheus nederwierp.

Slechts weinige oogenblikken moet mijn ligchaam en ziel eene volmaakte rust genoten gehad hebben, toen mijne verhitte verbeelding hare werking zelfs in den slaap hernam. In den beginne zweefden vlugtige droombeelden mij voor den geest, die allen betrekking hadden op hetgeen ik weinige oogenblikken te voren gelezen had. Eindelijk verdwenen deze; maar allengskens en droomende kwam het mij voor, of ik deze aarde verlaten had, en in betere gewesten was overgebragt geworden. Het stoffelijk huls had mijne aardse gevoelens echter niet afgelegd en met nieuwsgierigheid dwaalden mijne oogen in het rond, om de met mijnen nieuwen toestand betrekking hebbende zaken te overzien.

Ik bevond mij in een klein met hooge bergen omringd dal, welks schoonheid alles overtrof, wat de verfijnde verbeelding zich zoude kunnen scheppen, en de liefelijkste toonen eener goddelijke muziek.

Ik bevond mij in een klein met hooge bergen omringd dal, welks schoonheid alles overtrof, wat de verfijnde verbeelding zich zoude kunnen scheppen, en de liefelijkste toonen eener goddelijke muziek. Hier en daar zaten groepen van menschen of liever geesten die in gesprekken verdiept schenen, zonder zich het minsten over mijne aankomst te bekommeren. Met moeite trachte ik mij eenige van deze gezigten te binnen te brengen, waarop, zoo als het mij toescheen, geene harststogten meer te lezen waren; doch zeer schielijk werd ik in deze overdenking gestoord door eene ongewoonlijke gewaarwording, die mijn geheel aanzijn als het ware aangreep. Eene zware, donkere, dreigende wolk voor mij en nam mij met onuitspreklijke goedheid bij de hand, zeggende: "Weest wel-

kom Nederland in het erfdeel uwer landgenooten; hier zult

gij voortaan rust en vrede genieten, in het bijzijn van allen,

die hun aardch leven hebben opgeofferd voor het geluk en den

voorspoed van uw voormalig vaderland. Alle ongenoegen, twis-

ten en onenigheden (zoo ging de verschijning voort) zijn hier ver-

banen; het verledene is voor hen een droom, het toekomstige

louter zaligheid. Zie! ginds zit de stichter van Neerlandsch groot-

heid, in het midden van alle zijne nabestaanden, vrienden en

vrijanden, nader heeft zijne grootheid achtergelaten, om na

zijnen volbrachten arbeid te kunnen rusten. MAURITS, OLDFATHER-

WILLEM III, DE DE WITTEN, TROMP, DE RUITER, REMOND, MOOREN,

en anderen omringen hem en alle haat is vergeten en ver-

geven." Hier zweeg de verschijning eenige oogenblikken, zeker

om te zien, welken indruk deze aanwijzing op mijn gemoed had

gemaakt. Uwe denkbeelden omtrent de toonissen, die gij pas

verlaten hebt, zijn echter nog niet genoeg gelouterd, vervolgde

de verschijning, om de hemelsche verdraagsaamheid te kun-

nen bevestigen. Kom met mij! ik wil u voor de laatste maal

den toestand van Nederland uit een hooger standpunt doen

aanschouwen. Plotseling omhulde ons een dichte nevel en pijl-

spal werden wij hoog opgevoerd over berg en dal, doch daal-

den weldra even schielijk neder. De nevel verdween en ik zag Ne-

derland van eene zekere hoogte, geheel en open onder mij liggen.

Mijn geleider nam wederom het woord op, en zeide, naar het ta-

ferfeel, dat zich aan mijn oog opdeed, wijzende: "Ziedaar het

plekje gronds, waar gij nu aanzijnt en de eerste teedere zorgen

eener liefhebbende moeder ontvingt; ziedaar het land, dat uwe

moederen aan den Oceaan ontrukten, en, door uwer, braaf-

heid, standvastigheid en moed, tot eene magtige mogendheid en

het bejijdenswaardigste verblijf van geheel Europa verhie-

ten. Zie daar den altoedurenden zetel eener gematigde vrijheid

en de gastvrije schuilplaats van de, door staatkundige stormen

heen en weer geslingerde ongelukkigen. Met tegenspoeden en

groote wisselvalligheden heeft uw vaderland te kampen ge-

had; doch door dezen gelouterd, en door de ondervinding op-

merkzamer geworden, herrees hetzelve op nieuw uit de puin-

pen, waarin het vervallen was, door de hand van Maria, van

WILLEM I, den grondvester van deszelfs aloude grootheid. De

vrede daalde, na een vijf en twintig jaren afwezen, op aarde

neder en Nederland, door eenen goeden koning bestuurd, door

wijze wetten geregeerd, hernam weldra hare plaats in de staat-

kundige wereld van Europa, en werd wederom, even als voor-

heen, de afwisselende der rust van het voornaamste gedeelte der

oost en westwaereld. Het staatkundig belang der grootere

rijken eischte de onschonbaarheid van dit nietwe koninkrijk, en

daardoor konde hetzelve, onder dezen waarborg, door het verhoogen

van innerlijke welvaart, zoo schielijk wederom in magt en

volksgeluk opklimmen.

Veertien jaren, genoot hetzelve in- en buitenlandschen vrede

en welvaart, alle takken der volks-nijverheid werden verbeterd,

en ieder smaakte de weldoende gevolgen der steeds meer en meer

toenemende verlichting.

Eene algemeene geestdrift bezielde iederen Nederlander, die,

door zijne naburen, benijd en geprezen, zich gelukkig rekende

en er eene eer uit maakte van op dezen grond het eerste licht,

aanschouwd te hebben.

Het staatsligchaam was echter nog te jong, uit te veel ver-

schillende zamenstellende deelen, uit nog bestaande onder-

scheiden belangen te zamengesteld, om deze edele geestdrift te

kunnen matigen. Ook was dezelve te vroeg ontstoken geweest;

het groote werk van de beste der koningen was nog niet voldoen-

gen; er moesten nog te veel opene wonden geheeld en nog te veel

bestaande gebreken verbeterd worden, die uit den drang der

omstandigheden waren voortgevloeid, dan dat deze geestdrift

zonder in ~~de~~ ~~te~~ ~~vallen~~, zich konde staande houden.

De drang der omstandigheden bragt echter onvermijdelijk mee,

de, dat er eenige persoonlijke belangen kwetsingen ontvingen

en deze konden niet vergeten worden. Een magtiger drijfveer,

die lang vergeten was, kwam nu te voorschijn, en het verlorene

magt nog eenmaal te beproeven; ook het naburig Frankrijk le-

verde niet te volgen voorbeelden op, die evenwel, uit eenen op-

gewakkerden geest van navolging, door misnoegden werden aan-

geprezen. Dat er somtijds dwalingen begaan werden, zelfs door

grijze staatsmannen, dit ligt in de natuur van den mensch; dat

men echter aan deze dwalingen misdadige oegmerken toeschreef;

dat men deselven trachte te vergrooten en uit een verkeerd

oogpunt te doen beschouwen, dit waren de eerste vruchten van

den geest van onverdraagsaamheid, die, uit Frankrijk overge-

waaid, en zoo getuig in de zuidelijke provincies ontvangen was

geworden. Het scheen zelfs of de studien in de geschiedenis

van hun vaderland voor velen geene nuttige vruchten hadden

vergebragt of dat dezelve moedwillig vergeten werden.

De groote mannen, die gij zoo even met zoo veel eengestind-

heid bij elkander zaght, verschilden op de aarde in gevoel-

en en denkwijs. Lange verschillende wegen hadden zij ge-

traacht; hun groot doel te bereiken, namelijk den voorspoed van

hun vaderland. Door sommige hunner tijdgenooten mistuit,

werdt echter hunne nagedachtenis met eerbiedige bewondering

door de nakomelingschap vereerd. Zij waren evenwel ook niet

zonder gebreken; doch het edelmoedig nageslacht wist dezen te

vergeten, om alleen het goede, dat zij gesticht hebben, als eene

erkende schadeloosstelling, dankbaar te beschouwen.

Het jeugdige bloed, dat met meer snelheid in de aderen

van de zuidelijke dan van de noordelijke bewoners des rijk stroomt,

knaam nu bevig in gisting. Pas voleindigde studien hadden men

nig jeugdig hoofd vervuld met zinnelijke denkbeelden over

erfelijkheid, gelijkheid en volksgeeluk, en menige ongeschiedde pen

waagde het, maatregelen te knipen, die of eene wijze voor-

zorg of de omstandigheden noodzakelijk hadden gemaakt.

Dit smeulend vuurtje werd beendig aangewakkerd, en met

nieuwe brandstoffen gedurig onderhouden. Weldra bradte het

zelve zich uit, daar er voor eene goede leiding gezorgd was

eene onverzoenlijke oete werd aangekondigd en de vijanden van

rust en vrede konden zich kortstondiglijk verheugen over het

welgelukken hunner misdadige pogingen.

Het maatschappelijk bestaan van dit koninkrijk werd oogen-

schijnlijk bedreigd, en, zonder den vasten wil, de vredestand

• laatste en het dougzaam karakter van datzelfde opperhoofd, was
• het geluk van het vaderland voor langen tijd verzekerd.
• Ziedaar de toestand, die twee ziel met een bang voor gevoel
• voor de toekomst bezwangerde. Wees echter zonder vrees voor
• de gevolgen: de brandstoffen zijn uitgeput, de stokers bekend,
• en weldra zult gij die edelmoedige jeugd, welke met zo veel
• geestdrift, en goeden, weg dacht te doorloopen, hare wegwij-
• zers ziele verlichten en verloochehen.

• De god van Nederlandsch geluk zal, na deze harde beproef-
• ving, des te luisterijker schijnen en geluk en voorspoed het erf-
• deel van Nederlands edele telgen zijn.

Eene vrolijke gewaarwording vervulde mijn geheel aanzijn, toen
de garschijning aweeg; nog een laatste blik wierp ik op mijn
dierbaar vaderland, en werd hierop uit dezen zaligen droom gewekt,
door het onzalig gezegde mijns knechts: Mijnheer! hier is de
Nobri-Brabander!

Monsieur FONTAN of HET RAZENDE SCHAAP (laatste bedrijf.)

— Monsieur de FERNIAUX — Monsieur de FERNIAUX.

Cette audace est à mon gré; j'y suis; j'y resterais, dacht de
dichter van het *Razende schap*, toen hij te Brussel kwam, en
de lijst zijner dramatieke werken, welke intusschen zeer onbekend
zijn, en die hem een ordelijk bestaan opleverden (gelijk hij zegt),
aan de Nederlandsche regering overleverde. In tooneelschetsen ge-
peperd en ingezouten, verbeeldde hij zich waarschijnlijk een *Jean*
de Paris te wezen en eenen bespottelijken satirist voor te heb-
ben; maar deze zeer consequente groot satirist liet het niet bij
het dragement, om hem binnen drie minuten ten venster uit te
werpen, maar deed hem behoorlijk, gelijk monsieur FONTAN ons, in
zijn brief aan den *Courrier des Pays-Bas*, eenigen tijd gele-
den, verteld heeft, naar Ulzen brengen, alwaar hij, volgens dien
zelfden brief, met gebladderde handen, natte voeten en een kle-
verig hemd aan, gearriveerd is. *Qu'allait-il donc faire dans*
cette maudite galère. Wat deed hij, die zegt een ruim bestaan
in zijn land gehad te hebben, in den gelderschen modder? *Qu'il*
ait-il donc fait dans cette maudite galère. Waarom geraakte
hij in handen van eenen koninklijken procureur te Nijmegen, die
pijntten op de teenen maakte; en hem, waarschijnlijk, om dat
hij, als een echt *Razend schap*, van zich afbeet of krabbelde,
handboeken deed aanleggen? *Qu'allait-il donc faire dans cette*
maudite galère. Waarom kwam hij in handen van eenen zut-
phenschen cipier, die hem tot op zijn knieën vasthield, en
zijn familie-privé leed, waarvan hij cipier, naar gissing,
echter zeer weinig wist te vertellen; — hij, die, te voren, zijne
melodrama-helden, naar willekeur, zelf in de gevangenis wierp.

Wij zullen de verdere bijzonderheden van zijn in ons vorig nom-
mer vermeld rekest aan de Tweede Kamer, door den *Courrier des*
Pays-Bas, à priori, dat is, zeer voorbarig, medegedeeld, laten rus-
ten, als zijnde in de mededeeling daar van door het *Advertentie-blad*
van woensdag 11, voorgekomen, hetwelk, kluchtig genoeg, die zaak
à la *Barquette*, dat is op de wijze van *Huilende Jan*, schijnt op te
nemen, althans, wat het *Razende schap* uitblaast, voor goede munt
aanneemt en zich huster schijnt te bekreunen aan hetgeen dat *Dalle*
Ram van Holland en de Hollanders denkt of zegt. Om kort te gaan,
dese man heeft den gepresenteerd of zal presenteren eene petitie
aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal, waarin hij, op eenen
melodramatischen toon, uitschreeft: „Afgvaardigden der noordelijke
provincien! Afgvaardigden der zuidelijke provincien! Ik be-
roep u allen gezamenlijk; mijne zaak is de zaak van ons land!
„Waar u allen gezamenlijk; mijne zaak is de zaak van ons land!
eene lid der Staten zoo dwaas kon zijn, van dier het gescreven
van een te voren te maken, een vast bestaan te verzekeren.
„Waar u allen gezamenlijk; mijne zaak is de zaak van ons land!
ware dat bestaan dan ook maar in het *droit d'auteur* van ellen-
dige belevingsstukken gelegen. — En heeft dus den door onze
Zuidelijke leden gedreigden *petitio-donder* (*tonnerre de pétitions*),
het papieren donderwaars, begonnen.

Neen, wij hebben ons niet bij, maar, gelijk wij reeds ge-
meld hebben, is monsieur de FERNIAUX, of monsieur de FERNIAUX, een
luttel schiedmeester geweest, het eerst den zwavelstok van de
papieren kanon gestoken, en verlangt niets meer of minder dan
den minister van justitie onder zijne plak of roede te hebben.
En dit rekest geeft dan ook aanleiding aan monsieur de FERNIAUX
om, in eenen brief aan den *Courrier des Pays-Bas*, gescreven in den lagchen-
den van eenen heer, die
kiesgen heeft, te verhalen, dat hij monsieur de FERNIAUX wel de ge-
lijk doormaakt en niet de FERNIAUX heeft en dat een schoolmeester
te Luik is, maar te Brussel gevangen zit. En het schijnt nu
aan den *Courrier*, in weerwil van een verbod, dat hem (zo hij
zegt!) gedaan zijn zou, om niet in de dagbladen te mogen versche-
ren, op poene van ik er weet niet wat. Maar het geval was

ook te gewichtig, om er den heil niet aan te wagen. Hoe, den
man als monsieur de FERNIAUX zou met eenen schoolmeester verward
kunnen worden. En dan, die schoone gelegenheid te laten voor-
bijgaan, om aan zijne schrijfsjunkte te voldoen, om eindelijk een
vermaard in de wereld te worden! Neen, geloof onze onderzoe-
ding, monsieur de FERNIAUX, gij bewandelt den weg naar de vermaard-
heid niet; en

Univers, mon ami, ne pense pas à toi

LETTERKUNDIGE BERIGTEN.

Redevoering over het hoog belang, dat het Konink-
rijk der Nederlanden, ook thans nog, heeft bij
eene wel ingerichte Marine. Door Mr. HUGO
BEIJERMAN. Te Leeuwarden bij G. T. N. SUR-
GAR.

* Brieven van JOHN BOWRING, geschreven op
eene reis door Holland, Friesland en Gronin-
gen, uit het Engelsch. 1° en 2° Stukje. Bij
G. T. N. SURGAR. Te zamen 2, 90

* Algemeen letterlievend maandschrift. 1° en 2° Stuk. te Amsterdam bij A. VINK.
Prijs per jaargang, bestaande uit 16 stukjes, 1, 50

Toen de redactie van dit blad, door onderscheidene zijner le-
zers, werd uitgenoodigd, een rubriek voor letterkundige berigten
te openen, ten einde door de staatkundige woelingen niet geheel
te worden weggeloopt, en daardoor ook nuttiger oefeningen uit
het oog te verliezen, besloot zij, in navolging van eenige deutsche
en fransche dagbladen, deze rubriek in te vullen; — hierbij al-
tijd die bescheidenheid in het oog houdende, die iederen schrij-
ver, hoe groot zijne dwalingen ook zijn moge, werkelijk verdient.
De aanvang van deze onderneming kan echter die verscheidenheid
van onderwerpen nog niet opleveren, die men van een langen
bestaan kan verwachten, dewijl voor als nog geene groote of ge-
wichtige werken ingekomen zijnde, en dezelve ook een naamkundige
beschouwing verdienende, wij heden slechts de aankondiging van
bovengenoemde ingekomen stukjes leveren.

De redevoering van den heer BEIJERMAN is uitgesproken, en
den bij de plechtige inwijding van het Koninklijk Instituut voor
de Marine te Medemblik, op den 28 augustus 1829. Hierdoor
alleen verdient die gelezen te worden en in de boekver-
zamelingen van elken Nederlander te worden opgenomen. Het
onderwerp, hetwelk de, nu onlangs, met het *du-milieu* bekroonde
schrijver gekozen had, is rijk in geschiedkundige herinneringen,
waarvan de schrijver echter, naar ons gevoelen, geen gelukkig
gebruik heeft gemaakt. Wij hadden verwacht, bij de lezing, eene
verbiedige huivering te gevoelen bij het aanhalen van de groote
loden onzer zeehelden; — wij hadden eenen weggelopenen stijl te
gemoet gezien; doch vonden onze hoop hierin een weinig te laag
gesteld, zoo dat wij zeer koel het boekje weg lagen. Een konink-
man zoude gezegd hebben: *il n'est pas digne de son sacre*.
Bij het tweede gedeelte, namelijk de aanspraak aan de tegenwoordig
zijnde personen, heeft ons evenwel een weinig met het geheel ver-
zoend.

— Met tegengingenomenheid namen wij den door de redactie
reeds zeer mishandelden zwaren op. Niet zonder verwondering
ontwaarden wij dus, dat het eerste stukje reeds onze belangstel-
ling had opgewekt, die, met de lezing van het tweede, steeds toe-
nam. Niet tegenstaande men hierin eenige gebreken ja zelfs een-
sche beoordeelingen zou kunnen aanwijzen, zoo komt het ons
voor, dat men zwaren ten onrechte beoordeeld heeft. Enige
vreemde schrijvers hebben immers het zich de moeite waardig ge-
acht, om onze Vriesche en Hollandsche taal te leeren te
bestuderen, en nog minder om er iets over te zeggen; — ook is
het weinigen gelukt, de Vriesche en Hollandsche zeden en ge-
woonten, tot zelfs in geringe kleinigheden, zoo na te sporen
als zwaren.

Zijne brieven over Friesland, Groningen en Holland; — over ver-
schillende onderwerpen, deze provincien, en in het algemeen ons
vaderland betreffende, leveren eene aangename, ja, ik durf
zeggen, onderhoudende lectuur op.

Wanneer den zwaren deze beoordeeling in handen mogt
komen, zoude wij evenwel, dat hij eene noot mistaken bij
zijn gezegde op bladzijde 119, waar hij schrijft: „Het Holland-
sche nieuwspapieren zijn bij uitstek slecht; — vindt men er
een artikel, buiten het middelpunt van den dag, in geplaatst, dat
niet met genoegzaam laat lezen.“ Waarschijnlijk minsten geens
wederwraak uitgeoefend met die zwaren, en de prijzen. Na het de-
de stukje, dat wij te gemeentelijk, zullen wij het weder beoor-
deelen.

— De beide stukjes van het reeds bekend maandschrift bevatten

